

Fläckarna i månan.
Skådespel i tvänne
öppningar.
Författadt af Johan
Fredri...

Edman, Johan Fredrik,

1700-1829 81 Fa Br.

National Library
of Sweden

EDMAN

FUÄCANA

MÄNÄN

1818

EDMAN, J. F.

Wm. S.
Dram.

(Poo)

1700-1829

FLÄCKARNA

I

MÅNAN.

PLACER

MADE

FLÄCKARNA

I

MÄNAN.

—

SKÅDESPEL

I

TVÄNNE ÖPPNINGAR.

—

Författadt

af

JOHAN FREDRIK EDMAN.

—

TRYCKT I MARIEFRED

1818.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

LIBRARY

PHYSICS

PHYSICS

PHYSICS

PHYSICS

PHYSICS

PHYSICS

PHYSICS

Personerne:

SUSANNA, Majors Enka.

CAROLINA, dess Dotter,

CONSTANCE.

CHEVALLIER BRILLANTE. } Rivaler.

EN FIGA.

RECEIVED

THE NEW YORK
CARROLL & CO
COMPANIES
NEW YORK

NOV 18 1864

FÖRSTA ÖPPNINGEN.

Theatern föreställer ett meublerat rum.
I fronten hänger en stor modern spegel, hvar
under står ett rundt bord med tvenne ljus
och en liten sybåge. Susanna går och
små dammar.

Första Uppträdet.

SUSANNA.

Det anar mig, att något skall ske i dag.
Hela natten har jag ej kunnat få en enda
blund i mina ögon -- ty det stack härs och
tvärs i min kropp och hjertat slog så tätt.
Få se om inte jag eller min dotter får antin-
gen någon present eller någon friare. Hvad mig
angår, så kan det vara tid på att någon an-
mäler sig, innan mina behag alldeles försvin-
na. (ser sig i spegeln) Åh, minsann! äro de
icke ännu rätt täcka. Herr Constance är en
hygglig och välmående man, och om vi lade
våra saker ihop, så kunde det ändå bli något
utaf. (tittar i fönstret) Jo, se der kommer han,
få se huru det går. Litet sträf skall jag väl
vara i början.

A n -

Andra Uppträdet.

SUSANNA. CONSTANCE.

CONSTANCE.

(helsar.)

Det var mig en oändelig fägnad att få råka Er, min Fru! ensam. Jag har just en viktig sak att anförtro Er, hvarpå hela mitt lugn beror.

SUSANNA.

Nå! hvad kan det vara? det är rätt hederligt för mig, att få ett förtroende af Er, som är en så hederlig och belevnad man. Jag försäkrar att jag med all uppriktighet skall svara, om ej straxt, så, så ---- skall det väl en gång ske. Nå hvad är det? Ni retar just min nyfikenhet. Tvifla ej på min tystlåtenhet. ----

CONSTANCE.

Jag tackar och tviflar visst ej på Er uppriktighet och tystlåtenhet. Ni vet att jag i flere år har haft den lyckan att umgås med Er och Eder Dotter. Ni äro båda älskansvärda och jag har hunnit till de stadgade åren, att jag, ehuru ej rik, likväl med den förmögenhet jag har och en försigtig hushållning, tror mig kunna föda en hustru. Således, yppar jag för Er, att jag tänkt gifta mig med det snaraste.

SU-

SUSANNA.

(niger och ser kärlig ut)

Det skulle ej vara så underligt det. Ni är uti edra blomstrande år, så att jag tycker att uppskof kan skada Er helsa, och efter jag fått Ert förtroende, så skall jag af hjertat yttra mina tankar om den, som Ni vill hedra med Er hand.

CONSTANCE.

Derför har jag haft det uppsåtet, att först för Er upptäcka mitt hjertas beslut, i det hopp, att de ej blifva af Eder förkastade eller illa upptagne.

SUSANNA.

Nej! Gud bevars, det gläder mig just, att få dela med Er allt som kan bidra till Edert väl. Men, om jag finge lof att fråga, hvem kan det väl vara? Det är väl icke ---
(niger)

CONSTANCE.

Det är imellan hoppet af en framtids lycka eller olycka, som jag svärfvar. Men då jag nedlägger båda uti en öm och vettig mors armar, så är det lika som någon gnista af visshet skulle upplifva mig. ----

SUSANNA.

(något brydd)

Åh bevars! i mina armar! Det går ej så fort --- det tål väl än några månader. ---

CON.

CONSTANCE.

Ja! Ja! det tål det väl --- och kanske äfven ett år ---

SUSANNA.

Åh! det måtte väl ej just dra ut ett helt år eller --- tänker jag. Kommer man väl öfverens i första punkten, så följa väl snart de andra. Men hvarföre brukar Ni så många omsvepar för att säga mig, hvilken Ni utvalt? --- jag hoppas att ---

(ställer sig midt för honom)

CONSTANCE.

Det är just det jag vill anförtro Er, med den glada förhoppningen, att Eder kärlek (hon säger och söker att intaga en behaglig ställning och mine) vill bisprunga mig. Ni vet att under dessa årens umgänge uti Edert hus, har jag med synnerlig glädje fäst min attention på Eder --- Dotter (hon drar, sig åt sidan) hon har alldeles intagit (blir flat) mitt hjerta, och därför ville jag först fråga hennes ömma Mor, om hon är fri, och om med Ert samtycke jag kan våga anhålla om hennes hand?

SUSANNA.

(något vresig)

Mitt samtycke! mitt samtycke, förlåt! jag har angeläget att uträtta
(går hastigt ut och säger i det samma sagta)
aldrig mitt sam ---

Tred-

Tredje Uppträdet.

CONSTANCE.

Det var det jag kunde tro (ställer sig att fundera) men-- jag tror Gumman hade ment att jag skulle fria till henne. Om jag rätt tänker efter hennes ställning, miner och svar, så-- De giftsjuka Enkorna! ---- Huru ofta ha de icke, om det misslyckats för dem, äfven dragit andra i olyckan! Jag är nu säker att hon skall neka mig Carolina, och hvart flyr då min väntade sällhet? --- måtte detta hjerta ej svigta! ----

(går.)

Fjerde Uppträdet.

SUSANNA. CAROLINA.

SUSANNA.

Nå min dotter --- du trodde ej att min dröm skulle slå in. Sade jag icke att present eller friare skulle komma i dag? ha! ha! ---

CAROLINA.

Min söta Mor! dagen är nästan förfluten och ingen present eller friare har jag sett. Söta Mamma, säg fort --- det skulle vara roligt att få veta ---- kanske jag får gratulera --- ?

(n'ger)

SUSANNA.

Gratulera! Bara Mamsell sjelf inte vill
N:o 2. ha

ha gratulation --- Det kan ock vara tid på, ty inte geck jag så länge ogift, det vet jag --- Men det var ock, utan skryt, andra flickor då än nu.

C A R O L I N A.

Nå, nå, Mamma lilla! (tar henne i famn) säg för mig. Det skulle föga mig ganska mycket om Mamma -- Inte måtte Herr Brillante nämnt något åt Mamma ---- eller huru? Inte må jag tro, att Mamma vill bli Fru ---? nog --- nog -- skulle det vara föga föga.

S U S A N N A.

Skulle det vara föga föga? --- men utan badinage min dotter, så hoppas jag, att du vid detta som alla andra tillfällen är min lydiga dotter. Du vet, att du härstammar af god börd, och bör således ej nedstiga till en sämre plats. Jag vill väl ej neka dig att bruka din fria vilja --- men efter vi äro så här ensamma och du vill lyssna till min moderliga önskan för din framtid, så vill jag ej följa för dig att jag tyckt mig märka, att Herr Brillante och Herr Constance på en tid ha förtigt besökt oss, och sökt att göra sig behagliga, dels genom artigheter och dels genom presenter, i synnerhet den sednare, som i flera år varit vår bekant, liksom de hade något i tankarne på dig. (för sig sjelf) Nog får väl jag gånas vara utan. (högt) Jag vill ingen ting säga, men jag önskar att du! ---

(går.)

F e m.

Femte Uppträdet,

CAROLINA.

(går fram och tillbaka)

"Jag vill ingen ting säga,, . --- hvad kan det betyda? männe någondera har yttrat sig något för mamma om mig? Detta måtte alldrig hänga rätt ihop. Om så skulle hända att begge tänkte anmäla sig hos mig, så hade jag svårt att välja, ty Chevallier är uti sina unga år -- ser bra ut --- är rik och munter, dessutom ser han militärisk ut, och som jag tror af börd. --- Det är ej så lätt att bli Fru --- nu för tiden, --- Herr Constance är visst en hyggelig man, men något gammal. Han mår hra nog och har alltid visat mig mycken attention, men han har på en tid blifvit så underlig och melankolisk, och det är ej min sak. (gör en paus) Nej mitt hjerta bort med alla tankar och griller. Det är bäst att jag fördrifver dem vid min håge.

(går och sätter sig att brodera)

Sjette Uppträdet.

CAROLINA. CONSTANCE.

CAROLINA.

Hm! jag vet ej huru det är fatt, tam-bournåln vill ej fatta silket; underligt att ett dödt ting ock vill hafva sin motsträfviga vilja!

C O N-

CONSTANCE.

(som under detta sakta inkommit)

Carolina! det är ändå lyckligt, ty det får lära sig att böjas af en så täck hand. (kysser hennes hand) Sitt vackra Carolina. Det är så glädjefult, att se Er vid arbetet. --- Tillåter Ni mig att sitta bredvid Er, och tillbringa en glad stund; jag är alltid så nöjd uti Edert sällskap. Lycklig den, som får åtnjuta det beständigt! ---

CAROLINA.

(brydd sticker ifrigt med nåln upp och ner)

Jag vet ej om min närvaro just kan utgöra någon lycka, aldraminst för Er -- dock är Ni alltid öfverfödande med Edra artigheter, hvilka jag visst ej förtjenar.

CONSTANCE.

Jag vill ej tala om Eder förtjenst och hvad Ni förtjenar, Carolina! ty jag vågar blott i tysthet säga Er, att Ni förtjenar allt. Jag har funnit, att i allt hvad jag gör för att behaga Er, har nu på en tid misshagat. Jag är ganska ledsen deröfver. Ni är så hård emot mig.

CAROLINA.

Misshagat och hård! det förstår jag ej. Har det skett, så är det emot min vilja. Ni måste förklara Er.

CON-

CONSTANCE.

Som Ni befäller Carolina. Jag vill lätta mit hjerta, ty det har varit så oroligt. Få presenter har jag gifvit Er, men jag har gjort det med största glöpje. Om ej minnet bedrager mig, var Edar åstundan en gång att få en vacker och dubbel Nattviol, för de vällucktande dofter skull, som den utsprider om aftnarna. Jag lofvade och gaf Er den, med det smickrande hoppet, att Ni hvarje afton efter löfte skulle inflyta den i Eder sängkammare, och påminna Er gifvarn. --- Nu finner jag den uti förmaket nästan uttorkad -- samma öde torde jag också få erfara.

CAROLINA.

(något brydd)

Och om jag mins rätt, så förordsakade denna blomma något --- jag vet ej hvad ---

CONSTANCE.

Carolina! vid sista baln hoppades mitt hjerta den glädjen att uti valsen med Er, hämta lif och värma och att Ni då skulle hafva dedär blå sidensarge skorna; --- men mitt öga studsade -- hjertatsuckade tungt -- och sade för sig sjelft, " de voro Er ej till behag.,"

CAROLINA.

Min bästa Herr Constance, i detta har Ni orätt, ty de passade ej, den afton till den öfriga klädseln.

CON.

CONSTANCE.

Men den lilla Canariefogeln! som Ni var så god och med nöje emottog af mig ---- har den kunnat uppfylla Er önskan?

CAROLINA.

Jag förstår mig ej på den fogeln; han är ej som andra. De pläga skrika så högt, så att man kan mista öronen, men denna är så dyster i sin sång.

CONSTANCE.

Lydiga fogel! Jag önskade att han skulle bli en bild af mitt eget hjerta; Jag bad honom då jag förde honom hit, att han skulle utan häftiga toner förklara sitt hjertas längtan. Han har gjort det. Mätte Ni förstå min mening! (faller på knä) Carolina! Lik, som han, önskar detta hjerta äfven en make - och -- Carolina! det är Er som det önskar!

CAROLINA.

(uppstiger och kommer i det samma att stöta Calotten af Constance)

Jag tror det blir Månsken i afton?

CONSTANCE.

(stiger upp ledsen)

Ja, det blir Fullmåne i afton, ernar ni Er ut att promenera? -- Tillåter Ni mig att göra Eder sällskap? --

CA-

CAROLINA.

Det skulle visst vara mig angenämt,
men jag har lofvat min mor att vara hem-
ma i afton.

CONSTANCE.

(efter ett besianande)

Ja så. (går emot dörren) Det fins då icke
något hjerta för mig! Farväl Carolina! må-
te Ni träffa någon som är Er behagligare! nå-
gon --- som mera älskar Er skall Ni aldrig
finna.

Sjunde Uppträdet.

CAROLINA.

(går fram och tillbaka)

I afton var Herr Constance ganska upp-
rörd, och mitt hjerta började säga, att han
verkeligen älskar mig. --- Hvad har jag e-
mot honom? Han är ganska god. O! jag bly-
ges öfver det usla infallet om Månskenet. --
Ädle Constance förlåt!

(går och sätter sig lutad vid bagen, men förer
ölen funderansamt upp och ner)

Åttonde Uppträdet.

CAROLINA. BRILLANTE.

BRILLANTE.

(som kommer sjungande med galocherne på,
uti hvilka sitta små plumer)
God afton, min charmanta Mamsell!
Hvad

Hvad mitt hjerta har önskat sig degagé för att åter få jönera de votre precence. Se hvad dessa plumer embellera mina galocher! ---- Kors huru slitig hon är, min Nådiga! får jag se hvad det är för charmanta saker hon broderar? (lutar sig så nära ned, att hon sticker honom i näsan) Aj, Aj, kors! huru kan La belle Caroline vara så elak? detta sting liknar alldeles de som mitt hjerta erhållit af Edra brunetta ögons blickar.

C A R O L I N A.

(skrattar)

Kors hvad Ni vill vara otroligt qvick med Edra artigheter, min Herr Brillante. Förmodeligen har det varit andra brunetta ögons blickar som hindrat Er, efter Ert hjerta nu först är ledigt. De tyckas till och med ännu hindra Ert hjerta, ty Ni får ju ej tid att taga galocherna af det, --- eller Er ville jag säga.

B R I L L A N T E.

Delicieust, Charmanta Caroline! Ni är alltid qvick och liflig, som den fladdrande elden. Pardonnéz moi! så snart jag kommer hit och får se Er, så blir jag så confonderad, att jag nästan glömmet att jag är hos Er.

kysser hennes hand och går och sätter galocherna utom dörren.

C A R O L I N A.

Förmodeligen äro dedär galocherna ny-
mo-

modige och nyligen hitflugne utifrån, hvarföre Ni också ville gå fram med dem, på det jag skulle få se att de äro bevingade, och jag får säga, att Ni ser ut som en grand Chevalier Brillante. Ni lär således vilja likna Mercurius eller en Adonis, som flyger efter behag, hvarför jag föga lärer få smickra mig; att länge få behålla Er här?

BRILLANTE.

Enchanterande Caroline! skulle jag flyga från Er? Nej! jag assurerar, att Ni klippt mina vingor så, att jag blott kan flaxa.

(flaxar kring golfvet med sång och utsträcker armarne för att omfamna henne)

CAROLINA.

Nå, nå Herr Brillante, hejda Er! kom ihog att fjädrarna äro borta för Er.

BRILLANTE.

Nej, jag är alltid lätt då jag har den sublima lyckan att vara hos Er. Men å propos, vi ha en lång tid haft det cruelaste mörker; men i afton blir det Fullmåne; var så charmant och tillåt en liten promenade kl. 8, uti den vackra Alléen, där månan midt i fronten presenterar sitt brillanta sken.

CAROLINA.

Tjenarinna! Jag kan inte det, ty jag har lofvat att vara hemma i afton.

N:o 3.

Ni-

Nionde Uppträdet.

De förre, SUSANNA.

BRILLANTE.

Ack! det var charmant att få råka min nobla Fru. Ni, som alltid är så obligeante, bifall en begäran, som jag föredragit hos er aimabla dotter, nemligen att hon måtte göra en promenad med mig i afton uti den stora Alléen, der månan efter sin långa hvilaskall doucement upplysa jordklotet. Skulle Ni varagouterad att göra sällskap, så blefve det så mycket mer agreabelt.

SUSANNA.

Jag tackar Er, Herr Brillante, för eder godhet; men jag är hindrad af angelägna göromål i afton. Men min dotter kan allt för väl göra Er sällskap.

CAROLINA.

Nej min bästa Mamma, jag kan intet det, ty det, som jag har uti bägen, måste nödvändigt vara färdigt i afton.

BRILLANTE.

Åh, min söta Mamsell Caroline, var så obligeante och resolvera Er att följa mammans nådiga permission. Göm broderingen till en annan afton, så kan ni än en gång få det agreabla nöjet att strcka någon i näsan.

CAROLINA.

Det nöjet spar jag för Er. Men att öf-
ver-

vertyga Er, att det blott var af en händelse och ej med villja, så skall jag lyda min Mors befallning.

(Constance som kommer för att tala med Majorskan, får höra detta utanför dörren och sparkar i härmen till Brillantes galocher, så att de med buller fara bort)

A l l a T r e .

Hvad var det för buller utan för dörren?

S U S A N N A .

(går och tittar. Det börjar regna)

Jag såg ingen ting, men hörde blott att det stor rägnar.

B R I L L A N T E .

Sacre-Dieu, jag skulle nu bort och göra en inevitable visite, och är utan öfverräck. Permettez! jag måste skynda mig innan regnet blir för violent. Adieu min nådiga Fru. Nå, min aimable Mamsell! jag hoppas att vi råkas kl. 8 uti Alléen?

C A R O L I N A .

Om det blir Månsken, så skall jag profitera af Ert angenäma sällskap.

B R I L L A N T E .

Jag assurerar, att regnet upphör snart, och att Månan till den tiden parfaitement är uti sin elegance, och alléen har det agriabla ple-

plaisiret att ligga, så nära, att den nästan kan beskugga Er enchanterande boning.

(Kysser deras händer och går att taga galocherne)

Au diable! hvem har tagit vid mina galocher? Det var malheureust!

S U S A N N A.

(ropar i dörren, Brita! Hon inkommer)

Har du sett till eller satt undan Herr Brillantes galocher?

B R I T A.

Nej, jag har hvarken sett eller borttagit några, brillanterade galocher, och ingen har eller varit uti förstugan.

(går)

B R I L L A N T E.

Det var fatalt; ty vet Ni hvad för surprise det hände mig vid sista baln? jo, fatalement dansade jag tout à fait sönder mina skor. (v sar upp dem) Om jag nu går ut, som jag sur l'heure måste, så får jag enterrible catarral-feber.

S U S A N N A.

Carolina, gå efter dina Lappskor och min Damkappa (hon går) Herr Brillante bor ej långt härifrån, så att det gör ingen ting. Att säga sanningen, så har jag sålt alla min salig mans skodon, ty jag tälte ej att se dem stå tomma.

B R I-

BRILLANTE.

Det födras Er espiet, min nådiga, för att så hitta på medel att sauvera min helsa.

Tjonde Uppträdet.

De förre, CAROLINA.

(kommer in med salerna)

Täckes Herr Brillante nu sväpa in sig.

BRILLANTE.

(sätter lappskor och kappa på sig)

Nå mina Damer, ser jag inte ut som en decorerad man? Mamsell Caroline, Edra lappskor skola bevara mon coüer för förkylning, och Er damkappa min Fru, hindra att det ej bortsmälter. (Kysser deras händer bocker sig) votre serviteur! (går)

Elfte Uppträdet.

SUSANNA. CAROLINA.

SUSANNA.

Hvad den Chevallier är munter och artig! Har inte Herr Constance varit här?

CAROLINA.

Jo, som hastigast.

SUSANNA.

Kom och hjelp mig något derute.

ANDRA ÖPPNINGEN.

Theatern föreställer en Allée. Midt uti sistes Månan i hvilken de förkomna Galocherna synas, placerade vid månans sidor. Carolina kommer från öfra ändan af Allén och Constance står gömd vid sista trädets, på andra sidan.

Första Uppträdet.

CAROLINA.

(stadnar och lyss och vet ej att Constance är där)

Här är väl ingen närvarande? hvad min mor var lätt öfvertald att låta mig ensam gå ut, och gå för att i mänskenet promenera och conversera med en karl! och hvad jag var dåraktig och oeftertänksam, som ej blott lofvade det, utan ock verkställer det! ---- Jag är likväl så ängslig, jag blyges verkligen för mig sjelf. Constance den allvarsamme och högaktade Constance, vägrade jag att göra sällskap; och den flyktige och halförvirrade Chevallier lofvade jag. Väl är han munter, och ingen allvarsam tanke kan väl nånsin få falla i ens hufvad, så länge man är i haus sällskap, och i detta afseende är han mig, så väl som alla andra fruntimmer ganska mycket till nöjes: men hvad är det likväl han säger? Allt hvad han pratar på en hel månad, uppväger icke en enda mening af Constances. Starkars Constance! hvad jag har gjort dig orätt i dag! Jag vet ej hvad det var för en ond ande, som ingaf mig den idéen att tala om Mån-

Månsken, när jag fick se hans kala hjesa, Men detta vanliga infall öfver skalliga hufvuden föll mig så i hast in, att jag icke kunde hålla mig. Verkeligen sätter jag icke tusende gånger mera värde på den dystra Constance, än på den glättiga Chevallier, ty han har ett ädelt och godt hjerta men, hvem vet om Chevallier ens har något? -- Mätte bara inte Constance vara ute i detta halfjus, så öfverensstämmande med hans dystra character, åtminstone med den sinnesstämmning, i hvilken han skildes ifrån mig för en stund sedan; isynnerhet fruktar jag att han är här, visserligen det ställe, som han helst skulle välja i afton. --- Det skulle verkeligen vara en fatal händelse, ja en högst fatal händelse, om jag nu råkade Constance. (I det hon säger detta, har hon kommit det stället, der Constance var, så nära, att han tydligt kan höra det, och när hon äfven genast får se honom, studsar hon tillbaka)

C O N S T A N C E.

Carolina! och en supris för mig. Mätte Ni af detta milda Månsken njuta allt det nöje, som jag önskar Er, men icke kunnat få dela med Er.

C A R O L I N A.

Herr Constance! förebrå mig ej! jag har gjort det sjelf. --- Min Mors befallning, är orsaken till detta, som eljest visst icke hade skett. (tittar på Månan) Men hvad är det för stora fläckar i Månan i afton? sådane har jag aldrig sett förr.

C O N -

CONSTANCE.

Inte jag eller --- efter min ringa syn,
tyckes det vara tvänne Galocher, förseddä
med små Plumer.

CAROLINA.

Ack! det är förmodeligen Herr Brillan-
tes, som försvunno hos oss i afton. Jag skall
gå och ta bort dem, annars kunna de brinna
upp.

CONSTANCE.

Carolina! detta hjerta brinner ständigt
af en flammande eld, vill Ni tillåta det att
förfäras deraf? Äro Chevalliers galochers
frälsning Er mera om hjertat? -- (förtrytsamt)
kom, jag skall hjälpa Er, att frälsa de kära
galocherna.

(fattar henne i hand. I det samma de kom-
ma fram, synes en blix och hon försvinner)

CONSTANCE.

(för sig sjelf)

Du ångrar Dig, hesynnerliga flicka. Jag
förlåter Dig! måtte Du ej vidare förvillas af
ett bländverk, som Du kan få ångra.

Andra Upträdet.

CONSTANCE. BRILLANTE.
BRILLANTE.

(kommer från alléens öftra sida i uniform. I
mellertid framskrider Carolina småningom til
medjan uti månan, i mellan galocherna.)

Jag undrar just om den aimabla Caro-
line

line infinner sig, som hon lofvade. Jag vill ej tro annat, ty det plär väl ingen flicka kunna emotstå mig.

CONSTANCE.

Vist icke hon eller Herr Brillante. (pekar åt Månan) Se der är hon, ganska väl placerad imellan ett par galocher, som efter hvad jag hört, skola vara edra. Jag både gratulerar Er till sådana galocher och beklagar Er: gratulerar Er, emedan Ni genom dem kan conversera med månan, men beklagar Er, emedan de våga--enlevera Edra älskarinnor.

BRILLANTE.

Parbleu, sans doute mes chères galoches, sont les plumages, och La divine Demoiselle Caroline. Hvilken diabel har kunnat göra detta trollverk? (ser stint på Constance) Monsieur, etes-vous un diabel? nå om så är, Je! voudrais bien avoir le plaisir att försöka Ert mod.

(drar ut värjan)

CONSTANCE.

Utan att vara en sådan buse, som Herr Brillante tror, så är jag likväl icke förfärad. Vore det rent allvar, Herr Brillante, så var viss om, att jag åtminstone icke skulle springa för Er, när det angår Carolina. Men emedan det icke är brukligt att privat folk går med värjan vid sidan, så hoppas jag Ni insér, att duell på stället icke gärna kan ägarum, om Ni icke skulle vilja gå in på, att vi

N:o 4.

bru-

bruka käpparna. J sådant fall är jag genast färdig. (visar en duktig knölpåk, som han från början bär i handen) Men då skall Herr Brillante vara god och ställa sig så här (ställer honom midt emot månan), så att jag, om Edra stötar skulle händelsevis besitta någon trollkraft, i farten äfven må kunna komma upp till månan. I sådant fall gör jag likväl det förbehåll med Herr Brillante, att Ni stöter mig upp på högra sidan om Carolina, så att jag kan stå såsom hennes man; ty som älskare blott på vänstra, är väl godt, men icke nog för mig. Se så Herr Brillante är Ni nu färdig?

B R I L L A N T E.

(kastar värjan från sig)

Sacre-Dieu, Ni skall intetdera. Men mon ami, huru skall jag kunna komma till den charmanta Demoiselle Caroline? Hon lofvade mig väl att promenera i månskenet; men i sjelfva månan --- det vore väl godt, men jag vet ej hur jag skall kunna komma dit.

C O N S T A N C E.

Det blir en svår sak nog, min Herr Brillante, ty det är ej närmaste vägen dit.

B R I L L A N T E.

Mon coeur är alldeles desperat, om det ej får dela samma plaisir, med den charman- ta Caroline. Det vore väl lika mycket om promenaden sker framför eller i Månan, om jag blott visste huru jag skulle komma upp
(fun-

(funderar) Jo, här äro tvänne medel, af hvilka jag har resolverat, att ett måste ske. Antingen skall jag ränna värjan tout à fait igenom mig, eller måste Ni, som haft den godheten och trollat henne i ett annat lif, förskaffa mig à cette heure même till henne.

CONSTANCE.

Min Chevallier är för hastig i sin resolution. Lätt oss fundera, --- Pondera att Ni, som den yngre Friherre Munchhausen, stadnade qvar här till nästkommande morgon och då månan går ner der borta, fattade uti honom, och på det sättet transporterade Er till henne; eller ock att Ni, som den äldre, låter hissa upp Er till månan, i stället för att han hissade sig ner; skulle inte det gå an?

BRILLANTE.

He bien, mon ami, att vänta, min Herre, kan ej mon couer tåla, utan jag vidtager hülst det sista, blott det sker snart. Se så et, tu, tre, hissa! hissa! blott Ni kan assurera, att jag kommer till Mamsell Caroline, fort! fort!

CONSTANCE.

(upptager ett rep ur fickan)

Jag skall söka att uppfylla Eder önskan, åtminstone att hjälpa Er ett stycke på vägen.

(vänder Chevalliers rygg åt månan och fäster repet under armarne, så att knuten blir på ryggen, derpå går han med ändan deraf åt månan, och träder den igenom straxt vid månans sida)

Så

så min Chevallier, alltsom repet drar, så följer Ni med.

(Constance gör kors i luften och på marken, repet börjar dra och Chevallier skrider efter, under detta försvinner Carolinas bild småningom utur månan.)

BRILLANTE.

Parbleu, det går, men så förbannadt långsamt; och dessutom kommer jag på rygg in i månan. Jag kunde derigenom stöta hennes charmanta näsa, som hon här i lifvet stack min, och det vill jag ej för tout le monde.

CONSTANCE.

Frukta ej min Chevallier! Då Ni komder till månans yttre kant, så kommer Zephirernas fläktar, och föra Er så vackert till henne, uti en knäböjande ställning, att Ni icke skulle kunna önska det bättre.

BRILLANTE.

Charment! men jag påstår ändå att det går förbannadt långsamt, (Chevalliere stöter emot ett staket) Aj, Aj, jag stöter sönder min rygg och sätter mig fast,

(det blixtar till och Carolina kommer hastigt framspringande från andra sidan af alléen till Constance.)

Tredje Uppträdets.

CAROLINA. CONSTANCE.

CAROLINA.

Upphör, bästa Herr Constance! med det bittra skämtet. Har jag någonsin tviflat, hvem jag borde föredraga, Er eller Honom, så kan jag åtminstone ej göra det nu mera. Jag har hört allt, men icke velat afbryta det. Jag har lärt att ej blott sättavärde på half-franska tal, och de galenskaper, som kläckas ur dessa qvicka hufvuden, som under namn af artiga och muntra kavaljerer, ofta ej äro annat än löjliga apor. Och om ---- jag öck ej kunde tro att Herr Chevallier vore en sådan idiot och en sådan narr, som Ni framställt honom, så har jag dock nog förstånd, för att se att galenskapen ofta följer den öfverdrifna antigheten i spåren.

CONSTANCE.

(fattar hennes hand.)

Vill Ni nu förstå mina ord förr i afton?
Vill Ni förskaffa mitt hjerta den gjädje det önskar?

(Constance trycker hennes hand till sin munn och hjerta. Susanna ankommer i det samma och blir litet förvånad.)

Fjerde Uppträdets.

De förre, SUSANNA.

SUSANNA.

Hvad ser jag? Var det den Brillante du-
skul-

skulle möta min dotter? Min Gud hvad historier det nu lär bli i sta'n! Du skulle ju göra Brillante sällskap, hvar är han?

BRILLANTE.

Jo! Seigneur Chevallier Brillante är här, och skulle resa till Månan för att spatsera med den charmanta Demoiselle Caroline, men har fastnat på vägen. Den condamnable Herr Constance der, är uppfinnare till hela detta upptåg, min aimabla Fru.

CAROLINA.

Min Mor! männe historierna skulle ha blifvit bättre, om jag befunnits promenera med Herr Chevallier? Och männe icke de äldre har i sina dar spatserat i månsken? Jag ångrade nästan, när jag kom hit, min lydnad för min Mor. Men nu ej särdeles, ty jag har lärt fullkomligt känna Herr Brillante, och genom jämförelse äfven Herr Constance.

CONSTANCE.

Min Fru! Jag ber Er om förlåtelse för den öfverraskning Ni erfar. Jag ärkänner Er godhet och Edra välmenande tänkesätt emot mig. Det var dem jag ville belöna, och jag trodde mig knapt kunna göra det bättre, än när jag sökte hämma Er dotters irring och upplysa henne om rätta characteren af vissa personer! Min Fru! jag har förut i dag talt med Er om en sak, som Ni torde påminna Er. Jag har ock talt med Carolina derom. Ni ha väl

väl bägge förstätt mig? Carolina har länge varit enda föremålet för mina tankar och den eld som tärt mitt hjerta. Jag har upptäckt mig. Carolina är nöjd; hvad får jag hoppas utaf Er, min Fru?

S U S A N N A.

Hm! som hon vill. Jag har lofvat henne att få bruka sin fria villja.

C O N S T A N C E.

Jag har väl inga anor och ingen så kallad börd att gifva henne, inga rikedomar och ingen ungdoms skönhet, men jag har en uppriktig kärlek och en god vilja för henne, nog till en tarflig utkomst, och den styrka som blott en ordentlig lefnad förvarar den mognade åldern. --- Carolina, Du är ju nöjd att med mig genomvandra lifvet, vare sig i i Solsken, eller Månsken, eller under Mulen himmel?

C A R O L I N A.

Constance! jag är nöjd att dela allt med Dig.

C O N S T A N C E.

(kysser hennes hand)

Hvad jag då är lycklig! ---- (i det han släpper ner Brillante) Blif klokare Herr Brillante, och lär --- att Fruntimmerne icke alltid låta fånga sig af Leksaker och Franska ord,

B R I L -

BRILLANTE.

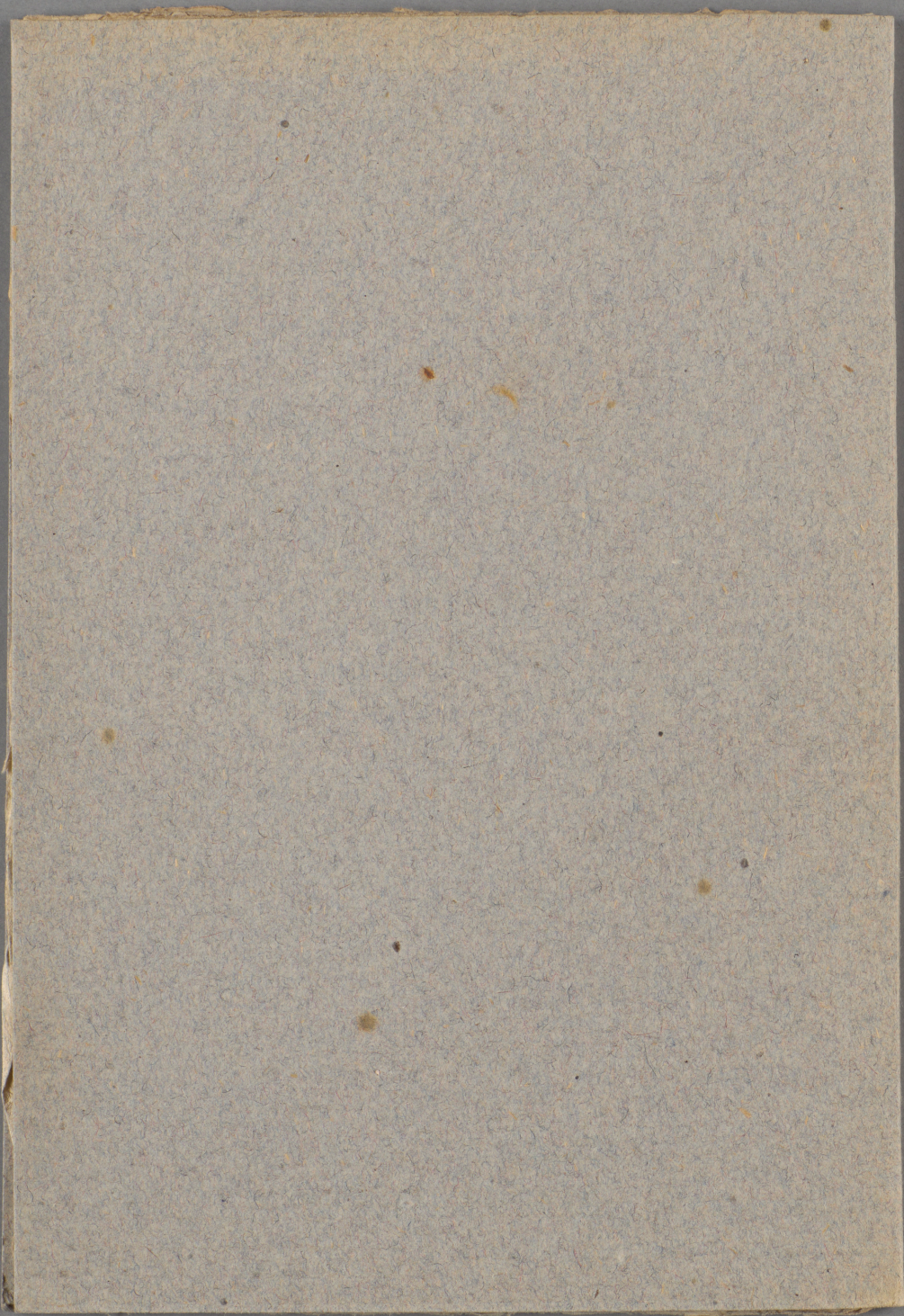
Mes amis! Jag är parbleu alldeles öm i ryggen. Jag assurerar Er min charmanta Demoiselle, att jag väl nu tycker mig skulle hafva meriterat Er bonté, men för att icke une fois till bli hissad till månan, så cedarar jag volontiers Edra charmer åt monsieur.

Exemplaret kostar 12 skilling banco
häftadt.

Inches 1 2 3 4 5 6 7 8
Centimetres 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

